

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtnu.)

Štev. 7.

Ljubljana, dné 1. julija 1896.

IV. tečaj.

Mama so razsodili.

»Mama, ali bo kmalu praznik sv. Alojzija?« popraševala je Vičičeva Ljudmila svojo skrbno mater.

»Kmalu bo, kmalu; kaj pa je, da me to poprašuješ. Sv. Alojzij je bil vse bolj pridn, kakor si ti. Ko je bil toliko star, kakor si ti, je že silno ljubil Boga in se je prav rad učil. Ti hodiš že skoraj jedno leto v šolo, pa ne vem, če si mu kaj podobna.«

Te materine besede niso bile menda posebno všeč Milki. Pa je bilo tudi prav, da so jo mama malo pokarali: saj ni bila res, da bi rekel, kaj pridna. Nū, včasih je že pogledala v abecednik, pa le pogledala. Ne vēm, zakaj ji niso ugajale črke v ti šolski knjižici. Najtežje si je pa zapomnila tisto kljuko, ki se ji pravi »r«. Ker pa je dobro poznala svojo mamo, je le še dalje prosila. »V šoli so nam pravili danes«, je nadaljevala z milejšim glasom, »kako častijo pridni otroci sv. Alojzija. Šest nedelj se pripravljajo na njegov praznik. Mama, jaz bi letos tudi rada opravljala tako pobožnost. Gospodičina učiteljica so nam rekli, da naj vsako nedeljo še

posebno molimo njemu v čast, ker ne moremo sedaj še več storiti.«

»Prav si povedala, pridni otroci častijo svetega Alojzija. Ali se ti tudi prištevaš pridnim? — Bomo videli; drugo nedeljo bo treba pričeti. Če boš posebno pridna, ti bom že dovolila.«

Sedaj bi bili videli Vičičevo Milko. Vsa drugačna je bila. Zjutraj ni več tako dolgo ležala v mehki posteljici. Mama so jo zjutraj le vprašali, kako dolgo je spančkal sv. Alojzij — in Milka je bila na nogah.

Bilo je ravno pred nedeljo, ko je bilo treba pričeti s pobožnostjo sv. Alojzija. Vičičeva mama so bili odšli v mesto po opravkih. Milka in njen manjši bratec Tonček sta bila posebno pridna tistega dne. Milka je šla o pravem času v šolo in tudi tako redno prišla domov. Tonček pa je skoraj celi dan vozil z lesenim konjičkom po sobi. Danes je imel še mnogo zvoziti iz kota v kot, ali kakor je sam sè seboj govoril, »iz Trsta na Dunaj«.

Nista bila še dolgo sama v sobi, pa pride Potočnikova Ivanka obiskat Milko. To vam moram pa le še povedati, da je bila Ivanka sicer prav pridna, le včasih — dobro si zapomnite, da pravim le včasih — so jo prijele »muhe«. Rada je namreč ponagajala tistim, ki niso v šoli dobro znali ter so morali po šoli še sedeti v klopih, dokler se niso vsega naučili. Milki je bilo prav všeč, da je prišla k nji Ivanka. Sklenili so, da gredó vsi trije na vrt malo poskočit. Že so hoteli zapustiti sobo, kar se spomni Milka, da utegnejo priti ravno v tem času mama domov. Zato se je hitro skesala ter prosila Ivanko, da sta poprej še spisali »nalogo«. In prav je bilo tako; kajti dobro sta začeli pisati, že stopijo mama v sobo.

»Kaj pa delaš, Milka?« poprašajo.

»Nalogo pišem, potem se moram pa še naučiti tisto pesmico ‚veseli učenec‘. Za jutri imamo mnogo dela. Potočnikova Ivanka mi malo pomaga.

Še nikoli niso bili mama tako zadovoljni sè svojo hčerko, kakor tisti dan.

Prišla je nedelja in ž njo začetek pobožnosti v čast sv. Alojziju. Milka je prav zgodaj vstala, da bi šla

v cerkev. Kar zagleda na steni krasno podobo, ki je kazala na sv. Alojzija pri molitvi. Svetniček je klečal sè sklenjenima rokama pred sv. križem. Zraven njega je stal v beli obleki njegov angeljček varih z belo lilijo v roki. Gori visoko v oblakih pa so se kazali drugi okrogliholični angeljčki, ki so peli in godli ter klicali svetnika k sebi v nebesa. Okoli pozlačenega okvira je bil opleten lep venček, pred podobo pa je gorela rdeča svetilka.

Mala Milka ni vedela, kaj bi storila samega veselja. Tekla je klicat Tončka. Bratec je pa le zaspano privzdignil glavico. Prstek je vtaknil v usta in najrajše bi bil jokal. Le ko je zagledal rdečo lučico na steni, se je skobacal iz posteljice ter je lezel pred podobo. Mama, ki so vse to opazovali skrivaj, so pristopili k njima ter razložili, kaj pomeni slika. Tudi so jima obljubili, da bodo sami ž njima molili vsako nedeljo zvečer v čast sv. Alojziju.

Lepa je bila ta pobožnost. Po večerni molitvi so klečali vsako nedeljo mama, Milka in Tonček tam pri steni, na kateri je visela tista lepa podoba. Mama so prebrali iz drobne knjižice nekoliko dogodkov iz življenja sv. Alojzija, potem so vsi trije glasno molili, slednjič so pa še zapeli tisto:

Stoterni naj pozdrav
 Doní Ti iz nižav, o sv. Alojzij!
 Ti moj si pomočnik,
 Pri Bogu priprošnjik, o sv. Alojzij!

Tonček res še ni znal peti kaj posebno. Samo konec »o sv. Alojzij!« je malo poskusil. Pa kaj hočemo; saj je bil še majhen.

Prišel je slednjič zadnji dan čiščenja angeljskega mladeniča. Bil je praznik sv. Alojzija. Pri Vičičevih so zopet molili in peli, kakor že toliko nedelj. Ker so imeli mama še nekaj opraviti v kuhinji, zato sta ostala po molitvi otroka sama v sobi. Tonček je posebno danes ogledoval podobo. Kar se spomni ter začne praviti sestrici, da se mu angeljček na podobi skoraj lepši dozdeva, kakor sv. Alojzij. S temi besedami se je bil pa silno zameril Milki. Hitro je tekla pravit materi, kaj je rekel bratec. Mama so bili šicer nekoliko v zadregi,

kako bi oba potolažili. Slednjič so pa vendar šli v sobo ter so rekli:

»Če hočeta biti kaj podobna sv. Alojziju, se mi ne prepirajta ne danes, ne nikoli. Bodita le tako pridna in pobožna, kakor je bil ta mladenič, pa bo vaju rad imel angeljček in sv. Alojzij in bosta tudi vidva kdaj videla, kako ljubijo angeljčki v nebesih sv. Alojzija.«

Kaj niso prav razsodili? — Prav, prav!

Fr. — ek.

V postelji.

Sveta Mati božja,
Ki sediš v nebesih zlatih
Tam pri angeljcih krilatih,
Tebi se zahvalim,
Da si bila meni revni
Zvesta varhinja po dnevi,
Da si me dobrotno
Pred nevarnostmi branila,
Koder sem čez dan hodila.

Prosim tebe, vari
Tudi v noči me prav zvesto
In pripelji me na mesto,
Koder ti kraljuješ,
Da bom angeljce poznala
In pri njih se radovala.
Vari tudi mamó,
Ki prav čedno mi popravi
Vsak dan laščeke na glavi,

Mi kupuje „punčke“
In o tebi mnogo pravi.

— r —

Koncem šolskega leta v slovo.

Danes šolo smo zvršili,
Radost polni nam srcé:
Z nami pa se veselé
I gojitelji nam mili.

Tukaj smo se danes zbrali,
Zadnjič zbrali se v slovó:
Srce bije nam močno,
Toda česa bi se bali?

Mnogo so za nas skrbeli,
Trudili so se za nas;
Prišel pa je srečni čas,
Da so nas otrok veselí.

To vam govori srcé:
Hvala vam gojiteljem,
Hvala vam učiteljem —
Z Bogom! Zdaj domov — juhé!

A. P.

Danilov prvi nastop.

Šolsko leto se je bližalo koncu in vsa šolska mladina je že težko pričakovala tega tako zaželenega zadnjega dne. Pa kakor se zaključi vsako delo s kako večjo ali manjšo slavnostjo, tako naj bi se tudi šolsko leto zaključilo z majhno veselico, v kateri naj bi nastopili učenci sami ter takó pokazali, v koliko so napredovali v letošnjem letu. Tako se je sklenilo, in povabljeni so bili k veselici gospod nadzornik, bližnji in daljni znanci, in stariši učencev.

Priprave so bile že skoraj gotove, in pri zadnji poskušnji so se dokaj dobro sponesle vse točke. Na programu so bile različne pesmice, še celó igra se bode predstavljala, in ker se sploh spodobi, da nagovori kdo pri taki slavnosti došle poslušalce, pozdravil jih bo Danilo, in sicer — kar se razume že samo ob sebi — takoj v začetku veselice.

To pa je delalo Danilu take skrbi, kakor nobenemu drugemu ne. Že precej v začetku se je branil sprejeti to nalogo, toda učitelj sam ga je prisilil k temu, češ, ti boš še najbolje opravil. Ako pa ne pojde, pa ne pojde, si je mislil Danilo in se začel učiti oni govorček, ki je bil za to veselico nalašč zložen v verzih! Se vé, da ga je učitelj tolažil tudi s tem, da mu bode že pomagal izza odra, ako bi se slučajno kje spodtaknil, na kar se je tudi najbolj zanašal naš Danilo.

Ura, za katero je napovedan začetek veselice, se bliža, in gostje se mnogobrojno shajajo v za to odmenjeni dvorani. Danilu, ki zre ves preplašen skozi neko špranjo z odra na prihajajoče ljudi, postaja kar vroče in čuti vedno bolj in bolj, da danes ni takšen, kakoršen bi ravno moral biti. Slednjič je dvorana polna, in učitelj veli Danilu, naj nastopi. Ta vstrepeta po vsem životu in prosi učitelja, naj bi vsaj jeden trenutek še blagovolil počakati.

Seveda je bila njegova prošnja zaman, kajti ljudstvo je že nestrpno čakalo začetka. Ako ne pojde, pa ne pojde, mrmra zopet Danilo sam pri sebi in se postavi na sredo odra, še predno se je vzdignilo zagrinjalo.

Učitelj ga izza odra še jedenkrat opominja, naj se nikar ne vstraši ter naj govori glasno in razločno, na kar mu Danilo molče prikima in — zvonček napravi mir v dvorani.

Zagrinjalo se začne dvigati in Danilo se pri tem tako spozabi, da zre nepremično za dvigajočim se zagrinjalom, dokler se ne ustavi na stropu. Potem pa pogleda naravnost tja k učitelju za oder, ne da bi se priklonil občinstvu, ki opazuje s tihim smehom njegovo čudno vedenje. Toda kaj je Danilu do ljudstva! Zdaj se gre za to, da on deklamuje, in v prvi vrsti, da šepetá učitelj dovolj razločno.

To ti je sitna stvar! Ravno v tem odločilnem trenutku mu je ušel iz spomina začetek deklamacije, in sedaj stoji pred občinstvom na odru — sam! Učitelj mu daje z roko znamenje, naj se prikloni, a Danilo misleč, da ga kliče k sebi, steče urno za oder vesel, da se je rešil neprijetnega položaja. Po dvorani se začuje smejanje, katero pa takoj utihne, ko se zopet prikaže Danilo izza odra, kjer mu je povedal učitelj v naglici začetne verze.

Sedaj šele pogleda po dvorani, in vroč pot ga oblije ob pogledu na tako mnogoštevilno ljudstvo. Plašno pogleda še jedenkrat na učitelja, in ko mu ta že skoraj jezno zakriči: »Srčno pozdravljeni —!« tedaj šele se zravna in kakor deroč potok se mu uderó iz ust besede:

Srčno pozdravljeni bodite,
Kar vas je k nam privedla pot,
(Da z nami tu se veselíte) —
Učenja vstrajnega dobrot!

Te besede izgovori kar v jedni sapi in se po zadnjem verzu globoko oddahne, ne zmeneč se za to, da je v naglici izpustil tretjo vrsto. Pa kaj bo to pri tolikih vrstah! Oddahnil se je pa tako močno, da ga je bilo slišati skoraj po vsi dvorani, kjer se je ljudstvo dobrohotno smejalo prestrašenemu deklamovalcu.

Vročé mu postaja vedno bolj in bolj, in kar je še najhujše — Danilo že zopet ne zna dalje. Ves potan se torej ozrè k učitelju za oder, kjer si ta na vso moč prizadeva, da bi prišla deklamacija zopet v tir. Pa Danilo je že tako zmešan, da bi kar najrajši ušel in se

skril vsaj za ta dan vsemu svetu. — Kar se mu hipoma zasveti zopet nekaj v glavi in izpustivši nič manj kakor dve kitici nadaljuje glasno:

Nikar naj delo nas ne plaši,
Lahak nam z delom vsak je boj,
V ponos delujmo šoli naši,
In curkom naj nam teče znoj! —

Dovolj! Do tù, in — nobene besede več! Pri zadnjih besedah je dosegla vročina v njem svoj vrhunec, in ne zmeneč se za nikogar potegne iz žepa rudečo ruto in si raz obraz briše znoj, ki se mu res kar curkoma udara izpod čela. Se vé, da je imela tukaj tudi njegova deklamacija svoj vrhunec. Kajti živahno občinstvo prične kaj burno ploskati k temu prizoru, v kojem se je Danilu nehoté posrečilo pokazati pomen svojih besed. Ker noče biti ploskanju konca, se Danilo kar odstrani za oder, dasi ni bila deklamacija še dovršena. Ljudstvo me je pohvalilo, navadno se pa tudi ploska samó na koncu, tako si je mislil in — odšel! Ploskanje mu je sledilo še celó za oder, kjer si je vnovič pričel brisati znoj z obraza.

Takó je končal svoj prvi nastop, koji mu ne pojde menda nikdar iz spomina. Prvi točki so sledile druge, koje so se pa vse dokaj posrečile. Toda največ živahnosti in veselja je povzročila vendarle Daniloova deklamacija, o koji se je še dolgo potem razgovarjalo veselo občinstvo.

Precej potem je sicer Danila vsa stvar nekoliko jezila, in nejevoljen je bil, ako ga je kdo spomnil njegove deklamacije. V svoji jezici je večkrat celò trdil, da ne bode nikdar več javno nastopil; toda, sedaj, ko je še davno tega, se še celo sam rad ponorčuje iz svoje deklamacije, in stavim, da bi ga še jedenkrat spravili na oder, ako bi jim ga bilo ravno treba.

Ciril Vuga.

Ave Marija!

Večerni zvon glasi se v mrak,
Kakó prijetni glasi!

K molitvi sklepa roke vsak

V prijazni tihí vasi:

Ave Maria!

Ob cesti križ visok stoji,

In vsakdo, kdor se bliža,

Častiljivo tam postoji,

Moleč ob vznožju križa:

Ave Maria!

In vedno še kakó lepó
Glasi se zvon v daljavi!
Mariji z glasom tem v nebó
Leté iz src pozdravi:

Ave Maria!

I meni, zvon, srcé vzdrhti,
Ko čujem glase tvoje,
Nad zvezde si v nebó želi,
Kjer zbor krilatec poje:

Ave Maria!

Ciril Vuga.

Z d e l a.

O Marija, sveta Deva,
Klice naših čuj glasov,
Ko se zdaj po trudu dneva
Zopet vračamo domov.

Hvala Ti, iskrena hvala,
Da ljubeče si ves čas
Danes nam ob strani stala,
Zlega varovala nas.

Dobra Mati, kot pri trudi,
V snu nam pridi na pomoč,
Kakor zvezde ti nas tudi
Gledaj dol z neba vso noč.

Greg. Gornik.

Mali Francek Serafin.

Zadnji »Angeljček« vam je prinesel, pridni mali čitateljčki, ginljivo zgodbico o dobri in nedolžni Vidici, katera je do solz ginila marsikoga izmed vas.

Danes naj vam pa pové kaj malega iz otročjih dnij malega Francka Serafina. Vsi ga sicer niste poznali tega dobrega in ljubeznivega dečka, ki je živel le štiri in pol leta. A med vami, ki »Angeljčka« vsakikrat težko pričakujete, vas je pa vendar-le nad 250, ki ste malega Francka dobro poznali in ga imeli slednji šolski dan pred podukom v svoji sredi. Onim pa, kateri ga niste poznali, bodi povedano, da je bil Francek Serafin jako priden sinek vrlega učitelja blizu Ljubljane. Oj, kako so ga učenci radi imeli. Že skozi tri pomladi so mu veselo prinašali prvih trobentic, zvončkov in vijolic, iz katerih je osobito letos sam povijal in spletal lepih venčkov za Mater božjo in malega Jezuska tam v znamenju »Vir milosti«. Kako jih je pa tudi on rad imel; ob šolskih dneh jih je vselej težko pričakoval, ko so prihajali; čeravno še tako mlad, je vendar vsakega izmed njih poznal in vedel poklicati po imenu in priimku, ter vedel povedati, čegav in iz katere vasi je doma. Ob prostih šolskih dnevih in med velikimi počitnicami je vedno povpraševal, kdaj bo zopet šola, da se more z učenci nedolžno poigrati in veseliti.

Mali Francek je bil pa tudi v drugem oziru kaj blag in dober deček. Njegova dobra mamica so ga bili

naučili že prav veliko lepih molitvic. Vsak večer, predno je zaspal, zmolil je vse prav pobožno. Vselej, ko je zvonilo »Angeljevemu češčanju«, se je takoj odkril, pokrižal, sklenil nedolžne ročice in rekel: »Molimo, zvoní.« To je storil vsakikrat tudi pred jedjo in po jedi. Nikdar ni šel memo kakega znamenja, da bi se ne bil odkril, prekrižal in pred njim priklonil ter se na prsi potrkal.

Nad vse rad je poslušal zgodbe iz sv. pisma; posebno ljube so mu bile one o Jezusovem rojstvu, pastircih, sv. treh Kraljih, nedolžnih otročičkih, dvanajst let starem Jezusku v tempelju, Kristusovem trpljenju, itd. Iz stare zaveze pa posebno o Egiptovskem Jožefu in njegovih bratih. Pri tej je večkrat rekel: »Kaj ne, ata, jaz sem najmlajši, pa me moja brata in sestri ne bodo prodali; saj me imajo vsi radi.«

»Vrtec« in »Angeljček« sta mu bila posebno ljuba zavoljo lepih in podučnih podob. Za vsako je hotel vedeti, kaj pomeni; ko se mu je to jedenkrat povedalo, ni pozabil nikdar več; vedeti je pa tudi hotel, kaj se v teh dveh listih čita; povestice si je prav dobro zapomnil in potem njih jedro drugim pripovedoval.*)

Tudi svetih podob je imel veliko. Za vsako je vedel, katerega svetnika ali svetnico predstavlja in od koga jo je prejel. Te podobice je imel v posebni časti in jih je vselej, ko se jih je nagledal, lepo zavil in spravil na svoje mesto varno in skrbno. Bog ne daj, da bi mu bila katera kdaj prešla.

Mala Anica v »Vrtcu« mu je vnela ljubezen do koristnih ptičkov ob zimskem času. Pred oknom sobe je bila napravljena vsako zimo za koristne ptičke mala mizica. Skoz dve zimi je hodil vsak dan prav pogostoma gledat, ali je kaj na nji, ali ne. Ako je dobil prazno, vzel je takoj skledico, šel k zaboju, v katerem je bila hrana za ptičke spravljena, jo napolnil in nesel ter stresel na mizico. Ako ravno ob tem ni bilo tam blizu

*) Mali Francek se je posebno veselil vsako leto božičnih jaslic, ob vsakem trenutku je hitel k njim ter potem pripovedoval, kako mil je mali Jezusek, kako stega proti vsakemu, ki ga pride pogledat, svetle ročice in kaj so mu prinesli pastirci, pozneje pa tudi sv. trije Kralji za dar.

nobenega ptička, poklical jih je: »Civ, civ, civ«, in takoj so prileteli. Oj, kako je bil vesel, ko je videl, kako odnašajo lepe seničke bučine peške, ravno tako brglez in detal; a drugi ptički pa zrnje in drugo. Kar smejalo se mu je nedolžno srčece same radosti.

Revež ni smel nobeden od hiše prazen iti; za vsakega je prišel prosit ateja ali pa mamu »krajcar«, da ga je dal potem sam revežu.

Bil je zelo ubogljiv; kar se mu je ukazalo, storil in ubogal je z veseljem takoj. Miroval (lenobe pasel) ni nikdar; poletu je imel vedno okolu hiše in na vrtu dosta opravil, po zimi pa v sobi, kuhinji in tudi v novem snegu.

Ko je bil malo odrastel, je vsak večer pred počitkom poškopil z blagoslovljeno vodo svojo in drugih postelje; to opravilo je prevzel svoji mami.

V spanju (sanjah) je prav velikokrat zmolil na glas »angeljevo češčenje«, molitvico: »O moja Gospa, moja Mati itd. ter ono: »O moj ljubi angelj varih itd.« Marijino svetinjico je imel od rojstva vedno na vratu; vsako jutro, ko se je zbudil in slednji večer, predno je zaspal, jo je po večkrat poljubil in dal čast Bogcu; posebno rad se je priporočal Mariji, Jezušku in angeljčku varihu.

Svoja bratca in sestrici je vselej težko pričakoval na počitnice; vselej je štel dneve, kdaj da bo jeden ali drug zopet doma. Pripovedoval jim je vselej, kar je med tem, ko so bili raz doma, novega videl in lepega slišal.

Dné 11. aprila je bil do jedne ure popoldne še prav čvrst, vesel in živ deček; od jutra do tega časa je bil kar neugnan; vse je obletal po hiši in zunaj okolu po vrtu; pel je in celo vriskal od samega veselja. Imel je mali »metalofon«, na katerega se je bil navadil že troje pesmic zaigrati; tudi te je še ponovil — zadnji-krat. Ob jedni pa kar neutegoma prihiti v kuhinjo in prosi postrežnico: »Tina, daj mi kisle vode; v grlu me boli!« Nato je šel pred vrata sobe drugega razreda in legel tam na prag. Reklo se mu je, da naj ide v sobo k mami; odvrnil je, da mora še ateja poslušati, kako podučuje otroke v šoli. Zgrabila ga je bila neusmiljena vratna bolezen. Nobeno zdravilo ni nič izdalo. Dan

potem so ga proti večeru vprašali njegov oče, če ga kaj hudo boli v grlu. Rekel je, da ne. Oče mu pravijo nato: »Hvala Bogu, bodeš pa kmalu zopet ozdravel.« On pa odvrne: »Ozdravel ne bom več, ker bom umrl.« Oče: »Ali bi rad umrl?« Sinček: »Prav rad umrjem.« Oče: »Zakaj?« Sinček: »Zato, da pridem k Mamki božji in angeljčkom varihom, rad bi se že pri njih veselil, ker je v nebesih tako lepo.«

Bolezen je prihajala čim dalje opasneja. Vžil ni med vso boleznijo nič drugega, nego malo vode, katere je prosil skoraj vsak hip. Potožil ni med vso boleznijo niti jedenkrat najmanjše besedice.

Dva večera pred smrtjo, ko je z očetom opravil svojo večerno molitev, zaprosil je: »Ata, povejte mi še kaj o nedolžnih otročičkih.« Oče mu rečejo: »Saj to zgodbo že znaš sam.« On pa reče: »Znam jo znam, pa bi jo vendar rad še jedenkrat od vas slišal.« Vstreglo se mu je, na kar je malo zaspal. Ob večeru pred smrtjo je pa prosil svojo mamo, da opravijo ž njim navadno večerno molitev. Vse sta morala skupaj obmoliti in ponoviti ves krščanski nauk, kolikor ga je že znal na pamet, osobito o sv. Trojici. Celo noč potem je bil v neki omedlevici; v tej je prav pogostoma klical in izgovarjal presveto ime: Jezus. Dne 16. aprila ob 10. uri dvajset minut dopoludne se je ločila njegova nedolžna dušica od telesa. Ko so se molile ob njegovi mrtvaški postelji, katero je ob zdravju slednji večer poškopil z blagoslovljeno vodo, litanije vseh svetnikov, je med temi trikrat bolj polagoma in na dolgo zasopel, malo ustica odprl in pri odstavku: »Sveti nedolžni otroci, za nas Boga prosite«, zadnjikrat zdihnil in z odprtimi očmi proti nebu pogledal. In — njegova nedolžna dušica je bila med angeljci v svetih nebesih, kamor priti je tako srčno želel.

Oj, kako ga je bilo ginljivo videti na mrtvaškem odru med cvetkami in gorečimi svečami! Bil je čisto nespremenjen in držal se je tako ljubko in veselo na smeh.

Zadnje jutro pred smrtjo je naredil še ta-le testament: »Dile mi lepo ochedite (za rakev) in Materi božji naredite lep venec« (pri novem znamenju namreč, katero

se je ob sosednji vasi postavilo in se je imelo v kratkem blagosloviti). Volja njegova je že izpolnjena.

Pogreb njegov, dasiravno priprost, je bil kaj lep. Šolski otroci, četudi ni bil še njih sovrstnik, so se nekateri prav bridko solzili za njim, ko so zvedeli za njegovo smrt. Pogrešajo ga pa še sedaj.

Tako-le umira nedolžnost. Otročički! Ostanite vedno dobri in pobožni, pa hode tudi za vas smrtna ura vesela in radostna, plačilo pa večno in nevenljivo med angeljčki v svetem raju!

Mali Franček nam pa z onega sveta sedaj tako-le kliče:

Oče, mati, brata, sestri in vi učenčki mali, ne tugujte za menoj!

Sam mlad se ločil od svetá,
Da prosil bom za vas Bogá.

Venceljnov.

Angelica.

»Pridi nevesta Kristusova in sprejmi krono večne slave!« Tako je povabil prečisti Ženin vseh devic sv. Angelo, ustanoviteljico uršulink, k sebi — tje, kjer je življenje neminljivo. Že se veseli tam gori 356 let in uživa, česar še človeško oko ni videlo, uho ne slišalo in srce ne občutilo. Nesebična ljubezen pa želi, da so tudi drugi deležni njene sreče. Ta sveta ljubezen se očitno kaže pri blaženi materi sv. Angeli. Ona presaja neprenehoma nežne cvetke iz zemeljskih cvetličnjakov, iz učilnic svojih duhovnih hčerá, blagih uršulink, v vrtec Božji, kjer jih goji nebeški Vrtnar sam.

Med drugimi cvetkami, katere so bile zadnji čas presajene v sveti raj, bila je tudi mala osemletna deklica Angelica, katera je kakor duhteča vijolica tiho v samotnem kraju svojega bivališča razširjala vonjavo svoje miline v daljni otroški krog. Angelica je bila radi svoje ljubeznivosti zares priljubljena svojim součenkam, s katerimi je obiskovala tretji razred uršulinske šole v

Ljubljani; ljuba pa je bila tudi učiteljicam, skrbnim starišem in svoji dobri sestrici Malki. Nad vse draga in mila pa je bila gotovo Bogu.

Takoj, ko so se začele razvijati v nji duševne zmožnosti, že je pokazala posebno nadarjenost. V vsem svojem obnašanju je bila vzor svojim malim tovarišicam, zlasti vzgledno je izpolnjevala četrto božjo zapoved, ki ukazuje, da spoštujemo stariše in predstojnike. Zelo ji je bilo hudo, ko je zapazila, da katera njenih součenk žali učiteljico. To svojo žalost je razodela tudi svojemu blagemu ateju vselej, kadar se je kaj takega pripetilo v šoli. — Kdo zna še le, kako veselje je bila svojim starišem! Na migljaj jih je ubogala, slehrno željo jim je spolnila. Nikdar ni zaslužila kazni. — Mala Angelica je pa tudi prav lepo in rada molila. Stariši so ji zato ukazali, naj moli sv. rožni venec glasno naprej. Njena pobožnost je tudi druge vnemala za dobro in lepo molitev. S svojo ljubo sestrico Malko se je skušala pri učenju in v opravljanju molitve in drugih verskih vaj.

Komaj se je pa pri Angelici začelo razvijati cvetje prelepih čednostij, približali so se že tudi zadnji dnevi njenega lepega, nedolžnega življenja. Zadnji teden se je še prav vestno in skrbno pripravljala za sveto birmo, katero je prejela binkoštno nedeljo. Kmalu po sv. birmi nevarno zbolí. Dan pred smrtjo je še pripovedovala vsa vesela svoji mami, kaj se ji je sanjalo po noči. »Mama, veste«, dejala je, »nekdo je spletal pri meni prelep venec iz ljubih mi duhtečih šmarnic. Ko ga je dopletel, položil mi ga je na glavo.« Kdo je bil to? Bila je gotovo sveta Angela, ki je hotela na svoj godovni dan imeti Angelico pri sebi, tam v zalem rajskem vrtu. — Angelica je 27. maja, tri dni pred svojim godovnim dnem, mirno ko angeljček v Gospodu zaspala; njena čista dušica se je preselila k svoji angeljski patroni in diči sedaj nebeški vrt.

S. B.

4. Golobček.

*Andantino.**P. Angelik Hribar.*

1. Go-lob-ček, če-dna stva-ri-ca! Vsak ljubi te in
2. Go-lob-ček, krotka stva-ri-ca! Vsak ljubi te in

rad i - ma. Mi bo-mo tu - di ka-kor ti, Prav
rad i - ma. Mi bo-mo tu - di ka-kor ti, Pri-

pri-dni i - no če - dni vsi!
ja - zni z vsemi in krot - ki.

Kratkočasnica.

Dober otrok. Mati: »Mlinarjevi otroci so tako hudobni in sprijeni, da mi ne smeš nikdar več igrati ž njimi!« — Matevžek (po kratkem prevdarku): »Pa pretepesti jih smem še katerikrat, je-li, mati?«

Uganka.

Kdo ima pet prstov, pa nobenega nohtu!

Domača šola.

6.

Nar. Kaj berla pravi, ali veš?

Odg. Zaničevati hromega ne smeš!

7.

Nar. Kaj dedek govori?

Odg. Da v možki družbi deček naj molči!

8.

Nar. Kaj pravi ti klobuk na glavi?

Odg. Na potu vsakogar pozdravi!

9.

Nar. Kaj so rekli mati?

Odg. Z lučjo, z nožem se ne sme igrati!

10.

Nar. Kaj je rekla cesta?

Odg. Da za igre nima mesta!

Greg. Gornik.

Odgovnetka zastavice v zadnji številki »Angeljčka«:

Peterček vidi več, ker vidi z jednim očesom dve očesi Pavelčkovi, a oni z obema le jedno, ker drugo je zavezano in se ne more videti.

Prav so uganili: Kajfež Josip, Kralj Alojzij, Žnidaršič Anton, dijaki v Ljubljani; Skrt Mitin pri sv. Luciji na mostu (Goriško); Strigl Tone, dijak v Celju; Brezovnik Olga, učenka v Vojniku; Osana Tina in Milka, učenki pri sv. Duhu, naš Krškim; Pogorelec Avguštin, dijak, in Pogorelec Adela, učenka pri gg. ursulinkah v Ljubljani; Adamič Mar., učenka II. razr. mešč. šole pri gg. ursulinkah, Rus Pavlina, učit. kandid. v Ljubljani, Končina Dragotina, Meden Nežka, Poglajen Anks. Poje Antonija, Rabič Ljudmila, učenke Lichtenthurnovega zavoda.